

WAAROM RUIMTEVAART EN VLIEGENDE SCHOTELS?

30 januari 1957

Goeden avond, vrienden.

Gezien de wat ongebruikelijke omgeving en het ietwat ongebruikelijke aantal der aanwezigen bij deze discussie, zult u mij toestaan nog even op een paar bekende punten te wijzen.

Wij leven in een andere wereld dan u. Dat is voor u iets, dat u kunt accepteren of verwerpen. Indien u het echter accepteert, dan moeten wij u wel verzoeken toch vooral niet datgene, wat ik deze avond naar voren zal brengen, te zien als een onfeilbare waarheid. Ik heb mij met het probleem, dat deze avond belicht wordt, zeker lang genoeg bezig gehouden om enig inzicht te verwerven in de werkelijke toestanden zowel als mogelijkheden van ruimtevaart, de feitelijke oorsprong van unidentified flying objects (de vliegende schotels) als ook de achtergronden daarvan. Maar ook ik kan mij in mijn conclusies toch hier en daar vergissen.

Ik breng dit juist naar voren, omdat toch in hetgeen ik u in dit eerste gedeelte denk voor te leggen, punten voorkomen die ver teruggrijpen in de tijd en wel speciaal ook ver in andere gebieden dan het gebied, dat u door mij uitvoerig behandeld denkt te zien. Ik hoop dus, dat u zelfstandig zult nadenken en op redelijkheid en aanvaardbaarheid zult nagaan in hoeverre hier ook voor u enige lering uit te trekken is. En dan mag ik nu misschien overgaan tot de behandeling van mijn onderwerp.

Dat is, zoals u weet, niet alleen ruimtevaart en vliegende schotels, maar zeer uitdrukkelijk: WAAROM? Want U zult allen bemerkt hebben, dat aan de rage der vliegende schotels en de ontvluchtinglectuur, gebaseerd op ruimtevaart (als ik me niet vergis krijgt u dat ook al in filmbeelden voorgeschoteld) een grondslag gegeven moet zijn, die zetelt buiten hetgeen de mens zich normaal bewust is. Dat ik in de loop van de bespreking "Waarom?" ook zeker de feitelijke toestanden - voor zover mij bekend - zal raken, is een tweede. Het "Waarom?" is het eigenlijke onderwerp van deze avond.

Wanneer wij in de geschiedenis nagaan, wat zo al ongeveer als vliegende schotel, als voorloper van de vliegende-schotel-mythe, ja, misschien zelfs als aanduiding van een ruimtevaart zou kunnen worden gezien, dan blijkt ons, dat zeer vele oude boeken, waaronder ook de Bijbel, punten naar voren brengen, die ons toch even bij dit onderwerp in gedachten doen stilstaan. Wij lezen van profeten, die met een vurige wagen ten hemel stijgen, maar ook - in Oosterse mythen - over personen, die worden opgenomen in een vlam en verdwijnen naar de godenwereld.

Wij horen verder hier en daar in verhalen en legenden spreken over een maan, die neerdaalt op de wereld en in wisselende kleuren stilstaat boven het land, om dan de een of andere farao of god a.h.w. op te nemen en zelfs weer terug te brengen.

Nu moge dat ongetwijfeld een kwestie van mythen zijn, dus verhalen, die zozeer zijn vervlochten met bijgeloof, met volksgedachten, dat de waarheid niet te achterhalen is, het is toch opmerkelijk, dat reeds in de vroegste geschiedenis aanduidingen te vinden zijn, die ons doen denken aan het verschijnsel der vliegende schotels.

Nog interessanter wordt het echter, wanneer wij ons begeven naar de mystici der vroegere dagen. In verschillende esoterische leringen vinden wij leerstellingen, die wijzen op een bevolking van het gehele zonnestelsel. In de Pythagorese tijd b.v. werd door velen der leerlingen voorgestaan, dat alle planeten bewoond zijn en dat deze bewoning plaats vindt als een opvolging van een aards bestaan (een soort reïncarnatietheorie dus) met uiteindelijk een vertrek naar een andere ster (ik meen, dat deze overeenkomt met de huidige Arcturus (?), waarin dan ook weer laten we zeggen een nieuwe bewustwordings- of incarnatiecyclus zal plaats vinden.

Wat meer is, wanneer wij ons speciaal tot de oude Hindoe-leer wenden, dan horen wij van helden, die opgenomen worden maar ook terugkeren, soms na honderden jaren. Hier komt dus een geloof in een mogelijkheid tot terugkeer naar voren.

Wanneer de mensheid dit gedurende duizenden jaren heeft geloofd, haar verwachtingen daarop heeft gebouwd, dan zou hier alleen al een reden moeten zijn - zij het op de achtergrond van het bewustzijn - die voor de mensen het begrip ruimtevaart in deze dagen belangrijk maakt, die de vliegende schotel doet zien als een gezondene uit een hogere en betere wereld. Ook het verlangen naar het ontsnappen aan deze aarde door in de ruimte nieuwe planeten te gaan cultiveren en bezoeken (de droom van de jeugd maar ook van vele ouderen) heeft zeker zijn bronnen in de oorsprong van het menselijk geloof.

Wanneer wij het menselijk geloof nagaan, vrienden, dan blijkt ons steeds weer, dat men het rijk der goden of Gods hemel projecteert boven de zichtbare hemel. Achter het blauwe uitspannel verbergen zich de gouden zalen, waarin God Zijn uitverkorenen een volledig geluk en een volledige vrede geeft. Wanneer ook al weer deze stellingen zo lang worden gepredikt, dan is het niet verwonderlijk, dat men zelfs in uw tijd (een tijd, waarin men wel degelijk weet wat de ruimte betekent) onbewust nog deze voorstellingen bij behoudt.

Wanneer men spreekt over sferen, spreekt men van "boven". Spreekt men van hogere sferen, dan projecteert men die ongetwijfeld in zijn gedachten verder van de aarde weg. Voor geestelijke bewustwording en de krachten, daarin werkende, spreekt men van "licht". Een referentie aan de zon, die de lichtbron van de aarde is. U zult, geloof ik, hiermede reeds ontdekken, waarom het symbool - nu mogelijkwijze technisch te verwerklijken - belangrijk wordt in de gedachten van alle mensen. De mens verlangt niet naar de ruimtevaart, maar naar de hemel, naar het geluk, dat er achter de ruimte ergens verborgen moet zijn. In plaats van over een hemel en een hel droomt de moderne mens over met wanstaltige gedrochten bevolkte planeten; en werelden vol van hemelse vreugden, die in hun samenstelling een Luilekkerland gelijk komen. Het "waarom" kan dus in de eerste plaats psychologisch verklaard worden.

Er is altijd een hang geweest naar hoger, naar de hemel. Uw eigen sprookjes, zoals van Jack en de bonenstaak, de wonderbonen, tonen aan, hoe men zich die bovenwereld denkt: Gelijk aan de mensenwereld en toch anders. Wanneer wij de Indiaanse sagen en mythen nagaan, dan vinden wij ook daar voldoende aanwijzingen, dat deze bovenwereld wordt gezien als een weerspiegeling van de aarde, maar grootser en beter.

Hier ligt dan ons eerste punt voor deze avond: De droom der vliegende schotels, de droom ook van het zelf uitgaan in de onmetelijke ruimte, is gebaseerd op het oude geloof, dat alle krachten in de hemel liggen. De hemel, die vervangen is door een eindig en toch oneindig Al. Maar nu rijst ons de vraag: Bestaat er dan werkelijk een Al, zoals de mens zich dat voorstelt?

De laatste ontdekkingen der sterrenkunde bewijzen ons reeds, dat het Al - in overeenstemming met hetgeen de oude esoterici zeggen - enigszins anders geconstrueerd kan zijn (zeker is men er wetenschappelijk nog niet van) dan men over het algemeen heeft aangenomen. Ja, wat meer is, hier en daar komt reeds een lichte twijfel op aan de afstandsbepalingen en omvangsbepalingen, die men tot nog toe heeft gedaan. Men vraagt zich af: Is dat wel juist? Gelijkzeitig springt de belangstelling naar de dichterbij zijnde planeten en begint men zich af te vragen: Kan daar leven bestaan? En het antwoord - zij het soms aarzelend gegeven - is: Ja, mogelijk zou dit zijn.

Nemen wij nu eens aan, dat in dit Al met zijn vele planeten alleen de aarde bewoond zou zijn. Dan zou er van een uitzonderingspositie sprake zijn, die alleen door een onmiddellijke goddelijke scheppingsdaad verklaard kan worden, maar gelijktijdig induist tegen onze gedachte, dat ook het Goddelijke, het Grote, redelijk is. Onredelijk kunnen wij ons God niet voorstellen en dus gaan we zoeken.

Wij in onze wereld doen dit anders dan u. En zo komen wij tot de conclusie, dat er in dit Al inderdaad vele planeten zijn, die leven dragen van verschillende trappen en verschillende samenstellingen. Denk niet, dat alleen de uitwisseling, zoals u die op aarde kent, leven kan baren. Ook in een methaan-atmosfeer, een ammoniak-atmosfeer, kan leven ontstaan. Het Al

is bewoond. En bij deze bewoners zijn er ongetwijfeld wel degelijk enkelen, die aan de mens gelijk komen, of qua bewustzijn en vermogen hem te boven gaan. De meesten daarvan echter bevinden zich zeer ver van de aarde af. En wat betreft een reis (de fantasie-producten van meer-dimensionale ruimtereizen uitschakelend, dus door de vierde dimensie even een paar miljoen lichtjaren per seconde gaan) kunnen wij wel aannemen, dat deze praktisch nooit de aarde zullen beroeren.

Hoe staat het dan met de vliegende schotel? Want naast de vele verklaarbare verschijnselen - en dat is een veel groter aantal, dan menig een denkt - blijft er een aantal onverklaarde verschijnselen. Moge dit percentage door de pessimisten geschat worden op 5%, door de optimisten op 25%, zo meen ik mij hier in een poging tot objectiviteit in het midden te moeten plaatsen. Ongeveer 10 tot 15% van de gemelde waarnemingen van vliegende schotels betroffen inderdaad niet-geïdentificeerde voertuigen. Voertuigen, die ook geen aardse oorsprong hadden en geen aardse voortbeweging.

Dit laatste zou men mij kunnen bestrijden. Want ongetwijfeld heeft ook de wereld de laatste tijd zeer veel eigenaardige vliegtuigmodellen, raketten en dergelijke geprojecteerd in diepste geheimhouding, die - zo zij al waargenomen worden - zeker niet officieel bekend zullen worden gegeven als hebbende dit verschijnsel veroorzaakt. Toch ben ik zo vrij om als mijn stelling te verkondigen, dat hier inderdaad sprake is in de meeste der gevallen (die 15% dus) van niet van aardse oorsprong stammende voertuigen, met een voortbeweging enigszins anders, dan men die op aarde kent; en - wat verder meer wil zeggen - door bewustzijn hebbende wezens bestuurd.

Dan komen onze volgende vragen. Wanneer deze voertuigen al de aarde beroeren, de aarde verkennen misschien, moeten ze daarmee een doel hebben. Wat is dat doel?

De mens, bewust van zijn eigen belangrijkheid, denkt over het algemeen onmiddellijk aan invasies, pogingen om die kostbare aarde in beslag te nemen. Ofwel, wanneer hij zeer overtuigd is van zijn eigen minderwaardigheid, gelooft hij in een superieur ras, dat een nieuwe bewustwording zal helpen ontstaan op aarde.

Mij dunkt, dat indien wij dit zó stellen, de vliegende-schotel-mythe onmogelijk is. Want een ingrijpen van die zijde zou dan al veel eerder hebben moeten geschieden. Zeker wanneer we nagaan, hoe vaak ook in het verleden verschijnselen werden gemeld, die we dan ook toch - ten dele althans - aan vliegende schotels kunnen toeschrijven. Een invasie zou zeker plaats gevonden hebben, voordat de aarde door de atoomchemie gekomen was tot het bezit van zeer krachtige wapens. Een verbetering van de wereld zou evenzeer het best plaats gevonden hebben, vóórdat deze golf van verschrikkelijke oorlogen de wereld begon te omkruisen. Mijn stelling is dus: De waarnemers hebben andere bedoelingen, dan men op aarde meestal aan hen toeschrijft. Het "waarom" van dit toeschrijven zal u uit het eerste deel van mijn betoogje al duidelijk zijn. Het tweede echter, het "waarom" van hùn zijde, dient een nadere beschouwing.

Wanneer deze wezens ver weg leven, op sterren van grotere afstand, dan is het onmogelijk aan te nemen, dat zij regelmatig deze aarde bezoeken met een zodanig frequentie, als gezien de waarnemingen - zelfs aftrekkende het percentage van 85 tot 90% als onjuist - toch aanwijzen. Wat meer is, hun waarnemingen op aarde zouden dan zeker niet over zo'n lange periode worden uitgestrekt als - naar mijn eigen onderzoek heeft aangetoond - hier inderdaad het geval is geweest. Van een grote afstand kunnen deze wezens dus niet komen. Blijft ons de geliefkoosde theorie van sommigen: de Venusmens of de Marsmens.

Het is een droom van de mens, dat hij niet eenzaam is in het Al. En wat meer is, dat hij daar zijn broeders zal ontmoeten. Hij stelt zich die voor als mensen. Mensen, die misschien mooier en edeler zijn, of misschien wat primitiever, maar in ieder geval mensen.

Wanneer we nu echter de condities nagaan, waaronder men zou kunnen bestaan op Mars en op Venus, dan blijkt ons hier wel degelijk, dat van een direct menselijk wezen sprake zou kunnen zijn, noch van een menselijke ontwikkeling. Een zwak humanoïde schijnend ras zou mogelijk zijn. Maar zelfs dit is niet meer dan een mogelijkheid.

Indien wij aannemen - en ik meen op grond van hetgeen ik daaromtrent zelf heb ontdekt dit inderdaad te mogen doen - dat wij hier te maken hebben met menselijke of mensachtig wezens (zij het dan ook, dat sterke organische verschillen blijken op te treden) moeten wij dus aannemen, dat zij van elders komen. Van een planeet, die wel de mogelijkheden biedt, die misschien in een ver verleden Mars eens geboden heeft, maar thans zeker niet meer bieden kan; omstandigheden, die Venus - gezien haar dampkring en de daarin bestaande eigenaardigheden - ook niet geven kan. Er blijft ons dus voor onze redenering een ras, dat op enigerlei wijze, hetzij door toeval of een ongeluk b.v. ofwel met opzet, nederzettingen heeft gesticht op één of meer planeten. Aannemende, dat het humanoïde persoonlijkheden zijn, zich ook mede baserend op zuurstof als directe levensimpuls, meen ik dan verder hier te mogen opmerken, dat zij dan zeer zeker de aarde ook beroerd moeten hebben in het verre verleden. En wanneer zij deze aarde verlaten hebben, dan zal dit ongetwijfeld gebeurd zijn, omdat zij niet in staat waren op deze aarde, op redelijke wijze, zonder tegen hun eigen opvattingen van moraal en mensenplicht te zondigen, zich te vestigen.

Dan heb ik u hier een reeks stellingen opgebouwd - natuurlijk, u kunt ze aanvaarden of verwerpen - maar die het redelijk aannemelijk zouden maken, dat nederzettingen van een ander volk, een ander ras, ergens uit de ruimte, zich binnen dit zonnestelsel hebben gevestigd. Nu ga ik echter weer een ogenblik terug naar mijn geschiedenis. Want daar valt mij op, dat lichtende helden met wonderlijke wapens verschijnen en dat die wapens soms worden omschreven op een manier, die - gezien de moderne kennis - verdacht veel lijken op de laatste ontwikkelingen, die zich in de geheime werkplaatsen der staten op het ogenblik voltrekken. Let wel, in de Chinese heldenlegenden dalen figuren uit de hemel in een ei. Ei of schotel, het hoeft niet zoveel te verschillen. En deze helden, gekleed met een buitengewone weelde, blijken een staf te hebben, die vuurstralen kan werpen. Door deze vuurstralen te werpen, doden zij o.a. enkele monsters, maar ook hun tegenstanders. Zij beschikken over geheimzinnige magie, waarmee zij iemand paralyseren op betrekkelijk grote afstand, zodat hij niet voor hen kan vluchten.

Paralyserende gassen met projectors daarvoor zijn op het ogenblik al bij verschillende staten bekend. De projectie van vuur zou primitief misschien een vlammenwerper kunnen zijn, maar waarschijnlijk eerder nog een zeer hoogfrequente sonische straling, die door de ontstane trilling verbrandingsverschijnselen wekt in al, wat zij beroert en dus mede in trilling zet. Ook dit is een wapen-principe, dat op het ogenblik bekend is, zij het nog niet vol ontwikkeld.

Ik ga verder. Engelen dalen neer. En deze engelen brengen bijzondere medicamenten. Zij heffen iemand op van de aarde en doen hem de hemelen zien. Goden dalen af. Mensen worden geboren uit een ei.

Ik zou zo verder kunnen gaan. Allemaal feiten, die wij onwillekeurig op aarde terug verwijzen naar het sprookje, naar de mythologie. En daarbij vergeten we vaak, dat vóór deze mythen, vóór deze sprookjes, vóór deze sagen ergens een oorzaak geweest moet zijn. Het kan niet allemaal fantasie zijn. En wanneer we, over de gehele wereld ongeveer dezelfde verhalen vinden, wanneer wij - vergelijkende - dezelfde dondergoden vinden bij de Germanen, maar ook bij de Indiërs, bij de negers in Afrika en in een licht gewijzigde vorm bij de Indianen van Noord-Amerika, wanneer wij de vuurgoden van de hemel, ook weer ongeveer hieraan gelijk - zij het in vorm iets anders beschreven - terugvinden in China, zowel als zelfs nog heden ten dage in het Amazone-bekken, dan moet voor deze verspreiding van een dergelijke mythe of sage een feitelijke oorzaak worden gesteld. Ik meen, dat ik dit redelijkerwijze mag doen.

Stel u nu eens voor, dat in een heel ver verleden, door een toeval misschien of een ongeluk, een ras gekomen is, een hoogbeschaafd ras, in de nabijheid van deze - toen nog in het Jurassisch tijdperk verkerende - aarde. Stel u verder voor, dat de primitieve mens steeds weer gaven krijgt, hulp krijgt van dit ras, dat - nederdalende - onwillekeurig de heersende klasse, de mens, die gelijktijdig de zwakste en de meest vervolgd diersoort is, de middelen geeft, de wapenen geeft om zich te verzetten. Een experiment van wezens, die hun eigen wereld verloren hebben. Misschien wel voorgoed. En die zo in het zorgen voor een lager ras hier enige genoegdoening vinden, enig doel vinden.

Dan zou onze theorie verder moeten gaan. Het schip, dat voor die ruimtevaart vroeger uitgerust was, moet ongetwijfeld reddingboten hebben gehad. Stellen wij, dat het moederschip teloor is gegaan en dat alleen de reddingboten bleven bestaan. Die zouden ongetwijfeld interplanetair verkeer kunnen doen plaats hebben zonder dat daarom het overbruggen van interstellaire ruimte mogelijk zou worden.

Hier hebben we dan de logische opzet. En ook de logische verklaring, waarom al die wonderen uit de hemel komen. Een verklaring voor heel veel goden-mythen voor heel veel legenden.

Wanneer wij nu zeggen: Waarom vliegende schotels? Dan zouden wij niet alleen behoeven te zeggen: een teruggrijpen naar een oud geloof, maar een hernieuwde en technische poging om hetgeen vroeger als wonder werd ervaren thans als redelijk verklaarbaar verschijnsel op aarde hernieuwd te plaatsen, te verklaren, waar te nemen en te gebruiken.

Van uit psychologisch standpunt meen ik, dat dit alles ook verantwoord is. Zou u het niet met mij eens zijn, zo dadelijk is er gelegenheid tot discussie; inderdaad - zoals gezegd - na een korte pauze.

Mijn tweede gedeelte echter bemoeit zich in de eerste plaats met de ruimtevaart. In een vorige lezing hebben wij reeds beschreven, wat voor moeilijkheden de mens nog wachten. Maar de oorzaak voor die ruimtevaart moeten we ook weer zoeken. Want gezien de enorme kosten, die een dergelijk project met zich mee zou brengen, gezien de grote gevaren en onzekerheden daaraan verbonden, moeten er drijfveren zijn van groot, op het ogenblik kenbaar menselijk belang om b.v. grote staten deze kunstmanen te doen lanceren, enz. Ik wil hier dan mijn stelling uit de menselijke gezichtshoek proberen op te bouwen.

Punt 1: De bevolking der wereld is zodanig toegenomen, terwijl de wereld zelf zover ontdekt werd, dat expansie-mogelijkheden in het "ledige" van de wereld praktisch onmogelijk zijn geworden. Een drang tot expansie blijft echter bestaan. Het lijkt mij zeker geen wonder, dat deze expansiedrift tegen andere - nu bewoonde - landen wordt gericht. Maar oorlogen brengen op den duur consequenties, die te ver gaan. Toch moet er een afleiding worden gevonden. Deze afleiding ligt in een mogelijke ruimtevaart, waarbij bovendien de lokprijs is, dat degene, die een ruimtestation (b.v. halverwege tussen maan en aarde) zou kunnen placceren en dit bovendien zou kunnen bewapenen met een aantal atoombommen, meester van de wereld zou kunnen zijn, en zeker de voorhand zou hebben in het politieke overwicht op anderen. Degene, die het eerst de maan bereikt, zou daar misschien een basis kunnen stichten (ik zeg misschien, omdat - gezien de huidige technische middelen - mij dit voor de mens op aarde nog zeer moeilijk lijkt, nl. een bruikbare basis); maar goed, men zou misschien een basis kunnen stichten, waardoor het mogelijk zou worden in de eerste plaats de te gevaarlijke fabricage van atoomproducten op de maan te doen plaats vinden. In de tweede plaats ook daar bewapeningen, emplacementen neer te leggen voor het groot geschut, waarmee men de gehele wereld in zijn macht zou hebben. Er zijn dus voldoende politieke drijfveren om de ruimtevaart - zij het misschien hier en daar nog wat aarzelend - te bevorderen.

De geschiedenis der raketten, begonnen reeds in het jaar 1900 ongeveer voor de huidige ontwikkelingsreeks, voortgezet door Propolt (?) tot de geleerden van Peenemünde toe, aangevuld door de Russische projecten, die in het gebied tussen Odessa en Kiel werden volbracht in de jaren '36 tot '42, met de projecten ook van sommige Amerikaanse en Engelse onderzoekers, hebben de vroegere onvoorstelbare taak een raket te ontwerpen, die zich inderdaad aan de zwaartekracht der aarde zou kunnen ontworstelen, langzaam maar zeker teruggebracht tot een moeilijke maar zeker mogelijke zaak. En niemand weet, wie het eerst in staat zal zijn van deze mogelijkheid gebruik te maken.

Wat raketten betreft, zullen wij moeten toegeven, dat de Duitsers wel de meest gedegen, zo niet de meest intense studie van het project hadden gemaakt tot het jaar 1935 ongeveer, toen andere staten mede begonnen en dus ook in de running kwamen. Daarna echter zijn alle projecten van Peenemünde gedeeld. Een groot gedeelte van die geleerden, een groot gedeelte van die schema's is in Rusland terechtgekomen. Een ander deel kwam voornamelijk in de Ver. Staten. Enkele delen kwamen ook in Engeland terecht. Er is een wedloop ontstaan. En deze wedloop moet ook weer een rationalisatie verdragen, die voor de massa aanvaardbaar is.

Zuivere machtspolitiek zou - uitgezonderd in de zeer totalitaire staten - zeker niet aanvaardbaar zijn, gezien de grote last, die daardoor op de staatsfinanciën komt te drukken. Een verheerlijking van de ruimtevaart dus in een andere zin werd noodzakelijk. En zij werd gedramatiseerd als een mogelijkheid tot handel met onbekende rassen, als een mogelijkheid ook tot verwerven van grote schatten voor iedereen. Welstand en vrede op de aarde. En dit bleek voor velen aantrekkelijk. O, men weet, dat het niet in enkele jaren te verwezenlijken is. Maar men neemt aan, dat het eens werkelijk zal worden. Ik heb overigens mijn redenen om dit laatste te betwijfelen.

Hiermede werd dus stoffelijk een basis geboden voor het oude geloof. En menigeen, die droomt over ruimtevaart, droomt in feite over een zichzelf verheffen boven de normale mensheid. Niet alleen in zuiver materiële, ook in geestelijke zin. Een dergelijke verheffing zou op den duur kunnen leiden - zo meent men - tot een geheel nieuw leven. Het grote avontuur lokt. Daarnaast de grote beloning.

Maar is de mens in staat om tot ruimtevaart te komen? En wanneer ik zeg "ruimtevaart", dan moet u niet denken, dat ik daarmee alleen maar bedoel een raket of wat naar de maan of enkele stations, die in een vaste baan rond de aarde gebracht, deze blijven omcirkelen door het spel van snelheid en zwaartekracht. Neen, mijne vrienden, ruimtevaart betekent voor mij: de mogelijkheid om met enige zekerheid en regelmaat voertuigen vanaf de aarde te sturen tenminste naar andere planeten. Daaronder kan dan de satelliet maan, Luna, ook gerekend worden.

Het ontwerpen van een raket, geschikt voor ruimtevaart, is op het ogenblik geen bezwaar. Men beschikt op het ogenblik sedert enkele jaren over gegevens, waardoor het ook voor een mens mogelijk zal zijn in de ruimte te leven. Hij zal echter ongetwijfeld bepaalde wijzigingen in zijn organisme ondergaan op den duur, gezien bepaalde zeer harde en hoogfrequente stralingen, die in de ruimte voorkomen.

Hiertegen kan men op het ogenblik nog geen afweer vinden, waar de enig juiste afweer op een sterk elektromagnetisch principe zou moeten zijn gebaseerd. Ik zeg: sterk elektromagnetisch, omdat daarbij ook nog enkele elektrische wetten mede in het spel komen.

Zo is de mens in feite nog niet klaar om de ruimtevaart te beginnen. Hij mag er van dromen, hij mag misschien de ruimte leren kennen, maar wanneer optimistische geleerden zeggen, dat zij menen, dat vóór het jaar 2000 een regelmatig verkeer met de maan mogelijk zal zijn, dan geloof ik, dat dit eerder een wensdroom dan een realiteit is. Dat vóór die tijd raketten de maan bereikt zullen hebben, daarvan ben ik overtuigd. Maar niet in een verantwoorde en regelmatige route, die een wisselend verkeer en dus het vestigen van een vaste basis daar zonder enig risico mogelijk maakt.

Dan verder. Wanneer die mens in de ruimte doordringt en wij hebben (dat hebben wij in dat eerste gedeelte zo even gezien, niet waar) te maken met geheimzinnige - althans voor ons of voor de mensheid geheimzinnige - wezens met een hoger technisch peil dan de mensheid bezit (het ethisch peil kunnen we buiten beschouwing laten voor een ogenblik), zou een dergelijk ras dan geneigd zijn om een dergelijk gevaarlijke mentaliteit als de menselijke met zijn veroveringsdrang, zijn zelfoverschatting, zijn onbegrip voor vele wetten en waarden, los te laten op het AI? Ik geloof, dat dit laatste niet zo gemakkelijk het geval zal zijn. Ik geloof, dat een ras, dat vliegende schotels kan maken, die in enkele dagen heen en terug gaan naar Venus of Mars, voertuigen, die onafhankelijk kunnen zijn van de werkingen, die binnen een zwaartekrachtveld optreden, zeker geen moeite zou hebben om elke poging van de aarde verder door te dringen dan gewenst is (zelfs in het zonnestelsel) te keren.

We hebben echter aangenomen, dat we hier alleen maar te maken hebben met een nederzetting. Maar laten wij ons nu eens goed realiseren: Wanneer dit het geval is, dan moet deze nederzetting tenminste 3000 jaar aanwezig zijn. Volgens mijn eigen ervaring is dat veel en veel langer en kunnen we die periode al heel gauw op een kleine 20.000 jaar minstens zetten. Maar neem nu aan 2000 jaar. Zou dan een dergelijk ras, gebruik makend van de mogelijkheden, die de verschillende planeten bieden, niet in staat zijn geweest om hun defect ruimteschip voor interstellair verkeer te repareren? Of mogelijkerwijze een nieuw te bouwen?

En zelfs indien dit onmogelijk ware, zou het hen dan niet mogelijk zijn geweest een zodanig baken op te richten, zodanige verschijnselen in de ruimte te veroorzaken, dat hun plaats van verblijf bekend zou worden op hun moederplaneet?

Wanneer hier deze nederzettingen al bestaan, dan houdt dit nog niet in, dat ze afgezonderd zijn van de rest van het Al. Eerder zouden we kunnen spreken over een misschien niet zeer frequent maar toch regelmatig verkeer tussen dit zonnestelsel en een ander zonnestelsel.

U ziet, het zijn allemaal hypothesen, die voor een groot gedeelte moeilijk bewijsbaar zijn, maar die logisch voortvloeien uit hetgeen wij menen te kunnen vernemen - zelfs op aarde - uit oude boeken, oude overleveringen en dergelijke en die in onze wereld bevestigd worden door hetgeen wij van daaruit kunnen waarnemen.

Dan zou er sprake moeten zijn van een ras, dat zijn nederzettingen hier in stand houdt, maar zich bewust van de mensheid verre heeft gehouden. Dit bewust verre houden zou alleen te verklaren zijn door een te gevaarlijk zijn van de mens. Want deze aarde biedt verschillende kostbare schatten, waaronder water, die op andere planeten ontbreken en die toch voor een normaal stofwisselingsproces van de meeste wezens wel min of meer noodzakelijk zullen zijn. Dus dan zijn deze wezens ook moreel en ethisch hoog genoeg ontwikkeld om niet gewelddadig in te grijpen en de oorspronkelijke eigenaars te beroven of te verdrijven. Wanneer hun behoefte te groot is, zullen zij ongetwijfeld onopgemerkt trachten gebruik te maken van de mogelijkheid ook hier hun eigen voorraden aan te vullen.

Dan is verder aannemelijk, dat - gezien het peil, waarop de mensheid op het ogenblik staat - dergelijke wezens zullen gaan helpen. Dat zij misschien een bewustzijn zullen doen ontstaan op deze aarde, door voortdurend hun invloed haast onmerkbaar, nu hier dan daar, te doen gelden, door nu een paniek te veroorzaken, dan weer stimulansen te geven door ontdekkingen b.v., zodat deze wereld zich kan ontwikkelen tot een peil, waarop deze vreemde wezens tot de aardmens kunnen spreken met een zekerheid door deze niet verworpen te worden. Ik hoop, dat ik tot zover duidelijk ben.

Nu echter wil ik een paar punten aanstippen van hetgeen men omtrent ruimtevaart, vliegende schotels en dergelijke hier op aarde gelooft en de redenen, waarom dit niet noodzakelijkerwijze zo hoeft te zijn.

In de eerste plaats: Er is een persoon, die beweert een Venusmens ontmoet te hebben. Deze beschrijving doet ons echter verdacht veel denken aan de geïdealiseerde Christus-gestalte, zoals die overal op aarde zo langzamerhand wel verbreid is geraakt, zeker in de meer beschaafde en Christelijke gebieden. Het is bedenkelijk, dat hier juist déze overeenkomst bestaat. Zou hier een normaal wezen zich hebben geopenbaard zonder meer, dan zou het meer reëel geweest zijn. Juist die geïdealiseerde omschrijving, de lange haren, de gewaden, enz. doen ons hier denken aan iets, wat eerder uit de gedachte voortkomt dan uit een werkelijkheid.

Nu is alleen de vraag: Uit wiens gedachten? Er bestaan zeer zeker wezens, mensen ook, die in staat zijn anderen niet slechts te biologeren maar in een soort van hypnose te brengen, waardoor hun gedaante en gestalte voor hen schijnt te veranderen. Onder andere een van de oude trucjes van vele priestergenootschappen en ook van fakirgroepen in het Oosten. Een ras, dat zeer hoog staat, technisch, ethisch ook, zal ongetwijfeld ook deze wetten van suggestie en dergelijke kennen. En wat is logischer, wanneer je ontdekt wordt in den vreemde, om te voorkomen dat geschillen ontstaan, dan een beeld te projecteren, dat in overeenstemming is met de gedachten van die mensen. Hoe vaak horen we niet, dat vroeger reizigers, wanneer zij in nood kwamen, probeerden zich aan de kannibalen als een soort goden voor te doen, hun superioriteit uit te buiten? Hoe vaak horen wij niet, dat iemand die de menigte wil beheersen, zich opwerpt als een vergoddelijkte persoon? Zou niet logischerwijze ook een wezen, dat helemaal er niet zo uitziet, maar in schrik zich ontdekt ziet door een mens, als eerste logische verdediging - aannemende, dat het geen wapens heeft of deze niet wil gebruiken zonder uiterste noodzaak - een dergelijk gedachtebeeld afscheidt, een dergelijke suggestie oplegt? Dan hoeft dus een dergelijk verhaal zeker niet gelogen te zijn. Het is een reële ervaring van degene, die het heeft meegemaakt. Maar de werkelijkheid was anders.

Dan gaan we verder. Er zijn groepen, die in contact staan of beweren te staan o.a. met bewoners van Venus. Deze geven langs telepathische weg gegevens door, die in feite helaas nogal eens onjuist blijken te zijn. Hoe moeten we hier te werk gaan? Ik neem aan, dat u allen met het spiritisme min of meer bekend bent.

En wij weten, dat vele van deze verschijnselen verklaard kunnen worden vanuit onderbewustzijn, een grijpen in het bovenbewustzijn der menigte, dan wel in een projectie van een entiteit, staande buiten de menselijke wereld, maar in staat zijnde zijn gedachten door beïnvloeding van een persoon kenbaar te maken.

Wanneer wij nu eens in de eerste plaats aannemen, dat iemand erg ongerust is, erg naar vrede verlangt; in de tweede plaats valt onder de personen, die in een trance-toestand kunnen verkeren. Dan dringt zich hier de suggestie op: Ik wil contact hebben met een beter ras, dat wat wij op deze wereld niet kunnen doen, "vrede scheppen", voor ons zal doen. (Ik hoop, dat ik niemand choquer en ik niemand in zijn geloof tref.) Deze verklaring zou alleen dan voldoende geacht kunnen worden, wanneer de gegevens, die verstrekt worden, inderdaad niet meer zijn dan iemand in zijn onderbewustzijn kan opnemen uit publicaties en dergelijke. Een vervolg van deze publicaties in een bepaalde richting als een soort dramatisering en romantisering zou ook nog uit het onderbewustzijn aanvaardbaar zijn. Uit het bovenbewustzijn zou het noemen van bepaalde wetenschappelijke termen en factoren verklaard kunnen worden.

Maar wanneer zo'n persoonlijkheid nu blijkt - ondanks al zijn fouten - een zeer nadrukkelijk persoonlijk wezen te zijn met een mentaliteit, die van een aardmens verschilt (ik stel dit als mogelijk) met een denkwijze, die volgens de bekende psychologie niet rationeel is, en die toch in zich een geheimzinnige reden schijnt te verbergen, dan moeten we aannemen, dat we te maken hebben met iemand, die niet op het stoffelijk vlak leeft.

Behoeft dat daarom al direct een Venusmens of een Marsmens of het mannetje van de maan te zijn? Neen. Het kan zeer goed, dat door geestelijke invloeden daarvan misbruik gemaakt wordt en dat deze in een dergelijke uitbeelding meespelen. Het is zelfs mogelijk, dat - ik heb zo-even reeds sprekende over de waargenomen verschijning bepaalde occulte begaafdheden toegeschreven aan deze wezens - waar een telepathisch contact gezocht wordt, dit door factoren van onderbewustzijn plus geestelijke invloeden zodanig vervalst wordt, dat de werkelijke betekenis teloor gaat.

Hierdoor komen we in een grote moeilijkheid te verkeren, vrienden. Want hoe, op welke wijze, moeten wij nu rationeel ruimtevaart gaan verklaren? Nu ja, dat kunnen wij nog doen vanuit aards standpunt. Maar van uit een ander standpunt? Hoe moeten wij rationeel verklaren, dat die vliegende schotels inderdaad uit de ruimte komen of niet. Dat kan men als mens niet. Men kan er over theoretiseren. Bewijzen kunnen slechts zeer enkelen. En deze zeer enkelen zullen hun bewijsmaterialen zeker voorlopig niet aan de openlijkheid prijsgeven.

Dan blijft ons alleen deze oplossing: Is er in ons niet een behoefte om iets dergelijks te geloven? Zoeken wijzelf niet naar dit sensationele aspect, dat onze wereld zal wijzigen en ons bevrijden van veel, dat we niet van ons durven of willen afwerpen, maar dat desalniettemin onze wereld steeds meer beëngt, steeds meer benauwt, steeds angstiger maakt?

In dat geval zou ik zeggen: Ja. Zeker gezien het feit dat er waarheid schuilt in de vliegende-schotel-legende, de vliegende-schotel-mythe. Ziende het feit dat ruimtevaart inderdaad mogelijk zal worden.

Mensheid, droom maar een korte wijle. Droom, totdat je wakker wordt voor de werkelijkheid. En dan heb ik daarmee eigenlijk mijn betoog zo'n beetje beëindigd.

Nu wil ik daar voor degenen die menen, dat wij hier alleen over ruimtevaart en vliegende schotels zouden spreken, nog wel van tevoren enkele gegevens toevoegen. In de eerste plaats:

De moeilijkheid voor de ruimtevaart der mensen is de veel te grote hoeveelheid aan brandstof, die moet worden meegenomen om te kunnen ontsnappen, niet alleen aan de zwaartekracht der aarde, maar ook van de planeet, die men bereikt. De belasting, die hierdoor optreedt is te groot. Een atoom-aandrijving, die redelijk bruikbaar zou zijn, is op het ogenblik nog niet

ontworpen, maar zou geredelijk binnen 25 jaar ontworpen kunnen worden. Dat wil zeggen, dat haar feitelijk in werking kunnen treden dan nog 25 jaar later ligt.

Materialen van een voldoende weerstand, hardheid en dichtheid om enerzijds tegen de grote verhitting bij het doorstoten van een aardatmosfeer, anderzijds de invloed van koude en straling en wisselende temperaturen in de ruimte - dat laatste is misschien niet erg dogmatisch, maar het is feitelijk - weerstand te kunnen bieden is op het ogenblik nog niet gevonden. Men heeft wel dit materiaal benaderd, maar nog niet bereikt. Dan:

De veelheid van elektronische apparatuur, die voor een redelijke ruimtevaart naar het menselijk denkvermogen noodzakelijk zijn, vraagt zoveel ruimte, dat op het ogenblik voor de mensheid het niet te verwachten is, dat zij verder komt dan misschien een waarnemingsraket met één, twee, ten hoogste drie personen bemand, die dan zeker niet in staat zullen zijn om nog enige paying load, betalende goederen, kostbaarheden, mee te brengen. Het zou zelfs zo ver gaan, dat - wanneer de hele maan uit diamanten bleek te bestaan - er waarschijnlijk bij zo'n eerste vaart (zo men al zou kunnen landen en weer starten) men niet eens in staat zou zijn daar een halve gram van mee te nemen. Dat zou te riskant worden.

Dan: De ruimtevaart vraagt van de mens een biologisch weerstandsvermogen, dat hij op het ogenblik niet bezit. Het is dus redelijk te achten, dat ook daardoor de ruimtevaart van menselijke kant af voorlopig niet doenlijk is.

Wanneer wij spreken over vliegende schotels, zullen wij moeten opmerken, dat in de eerste plaats de daar gebruikte stoffen, die ik niet eens geheel-metalen maar een soort half-metalen zou willen noemen, aan alle gestelde eisen in de ruimte meer dan volledig voldoen. Zij hebben daarbij het grote voordeel, dat zij voor magnetische krachten volledig onvatbaar zijn. Dat is belangrijk, gezien de ladingen, die in de ruimte kunnen ontstaan. Verder vormen zij een betrekkelijk groot en goed diëlectricum, sterk isolerend. Dat is noodzakelijk gezien de statische ladingen, die door straling in de ruimte kunnen ontstaan en bij een beroering van anders geladen materie (ook kleinste materiedelen) dus explosies zouden kunnen veroorzaken. Dan verder:

De aandrijving geschiedt hier ten dele inderdaad door een reactie-motor, die op een implosie-systeem is gebaseerd. Dit implosie-systeem wordt echter alleen gebruikt voor start en landing. Daarbuiten maakt men gebruik van een magnetische afbuiging van lijnen. En dat is een probleem, dat hier op aarde voorlopig nog niet zal worden opgelost, aangezien men er daar in geslaagd is om a.h.w. één pool van een magneet te maken en het andere gedeelte te maken tot een krachtlijnnennet, dat in zichzelf niet polair is, omdat het zich in het oneindige verliest. Daarmee kan men dan binnen elk krachtlijnnenveld stuwingen veroorzaken. Verder kan men gebruik maken van die ladingen, die - zoals ik reeds zei - daar kunnen ontstaan. Zij gebruiken er zelfs speciale ringen voor.

Het feit verder, dat elk van deze voertuigen juist door zijn bouw en zijn aandrijvingen eigen veld genereert van betrekkelijk grote sterkte, maakt deze voertuigen wel niet geheel onvatbaar voor b.v. de zwaartekracht der aarde, maar zal toch haar werking zodanig verminderen dat zij voor aardmensen onvoorstelbare manoeuvres inderdaad zullen kunnen uitvoeren.

Wat betreft de versnellingen, die worden aangenomen: De mens zelf zal een snelheid kunnen halen van hooguit 10.000 km per uur op deze aarde. Verder kan hij niet gaan. En dit kan hij alleen in de hogere luchtlagen bereiken. Maar wanneer wij rekening houden met de waargenomen snelheden, dan blijkt het ons redelijk aanvaardbaar, dat voertuigen, die onttrokken zijn aan een te grote versnellingsbelasting van de inzittenden (dus niet fataal wordend door hun grote versnelling) inderdaad mogelijk en redelijk zijn.

Verder zullen we moeten opmerken, dat een verkeer in dergelijke kleine voertuigen, die hier worden beschreven als vliegende schotels, over grotere afstanden zeker niet mogelijk is. Maar waar de omvang, wat de woonruimte aangaat, niet veel groter is dan die van een personenauto, geloof ik toch niet, dat men van normale wezens en redelijke wezens zou kunnen verwachten, dat zij daarin maanden vertoeven. Dit houdt in, dat andere voertuigen

aanwezig moeten zijn, die meestal buiten de dampkring vertoevende, geschikt zijn voor het vervoer en van deze kleine voertuigen en hun inzittenden met een redelijk comfort.

Ik heb dan zo een paar punten aangestipt. Om nog een paar vragen te voorkomen: Meent u, dat er inderdaad contact is met Venus, dan kan ik zeggen: Ik ben er van overtuigd, dat dit contact bestaat met de aarde, maar tevens, dat het zodanig gestoord en verkeerd wordt geïnterpreteerd door de reeds genoemde factoren, dat hier van een enigszins reëel zijn van de mededelingen geen sprake mag zijn.

Dan verder: Is Mars bewoond? Is Venus bewoond? Inderdaad, op beide planeten bestaan kleine nederzettingen. Het aantal bewoners op Mars kunnen we misschien op enkele honderden stellen. Op Venus ongeveer gelijk. Is Venus buitengewoon warm? Nee, gezien de buitenste laag van de atmosfeer en haar buitengewoon reflecterende eigenschappen is de temperatuur op Venus zelfs iets minder dan men zou verwachten, maar voor een normaal mens zeker te hoog.

Zo zou ik verder kunnen gaan, vrienden. Maar laten de verdere vragen nu maar van uw kant komen. U heeft op het ogenblik nu even de tijd om eerst eens na te denken over hetgeen gesproken werd. Wanneer u daarover vragen wilt stellen, dan zou ik het erg prettig vinden, wanneer u de vragen schriftelijk wilt stellen. Dan kan na elke schriftelijke vraag eerst met de vraagsteller verder van gedachten worden gewisseld. Daarna kunnen eventueel anderen hun vragen nog kenbaar maken, indien wij niet te veel in tijdnood komen.

Ik geef u thans dus de gelegenheid tot pauzeren. En ik geef het medium, dat ik op het ogenblik gebruik, vrij. Voorlopig dank ik u voor uw aandacht.

DISCUSSIE

Zo vrienden, nu kunnen wij dan verder gaan met de vragen en de eventuele problemen, die gerezen zijn aan de hand van al hetgeen wij hier tot nog toe besproken hebben. Mag ik u verzoeken de eerste vragen dan te stellen?

Vraag: Ik heb hier een drietal vrijwel gelijklopende vragen gekregen. In het Engelse tijdschrift Cosmic Voice wordt gesproken van een goddelijk plan om met behulp van bewoners van Mars en Venus in te grijpen, opdat de aarde zichzelf niet zal vernietigen in een oorlog met H-bommen. Wat is uw mening hierover?

Vraag: En in aansluiting hierop de volgende vraag: Indertijd is door één onzer geestelijke vrienden gezegd, dat er een contact tot stand was gekomen tussen de bemanning van een vliegende schotel en officiële instanties in Amerika. Zij zouden daarbij hun ongerustheid hebben kenbaar gemaakt over de ontwikkeling hier op aarde betreffende de atoomenergie, aangezien deze voor hen een gevaar zou kunnen opleveren. Hoe is dat contact tot stand gekomen en hoe ziet u dat gevaar?

Antwoord: Ja, kijkt u eens, een goddelijk plan bestaat er natuurlijk. Het zou dwaas zijn aan te nemen, dat er geen wetten zijn, die hier de schepping en dus ook de aarde en haar ontwikkeling regeren. Maar te spreken over een kosmisch plan met een dergelijke wijze van ingrijpen lijkt mij te ver gaan. Laten wij één ding niet vergeten: Een dergelijk ingrijpen zou moeten plaatsvinden vanaf werelden, die dan dicht bij God moeten staan en de directe uitvoerders van Zijn - voor hen geheel kenbare - Wil zouden moeten zijn. Misschien ben ik wat dat betreft een klein beetje twijfelachtig, maar ik kan daarin niet zo goed geloven. U moet mij dit niet euvel duiden.

Wat betreft de tweede vraag: Zeker, er is contact geweest tussen de bemanning van een z.g. vliegende schotel of UFO en bepaalde personen in regeringskringen in de Ver. Staten. Wat er verder hun in de mond wordt gelegd klopt eigenlijk niet. En dat zal u ook heel duidelijk zijn, wanneer u zich realiseert, dat een mondelinge verklaring generlei waarde zou hebben. Ze zou geen bewijskracht hebben. Dat een schriftelijke verklaring in uw eigen taal evenzeer al het

kenmerk van een vervalsing zou dragen voor een ieder, die zou wensen dit verschijnsel en ook deze verklaring aan te vallen.

Wat in feite is gebeurd - we hebben dat, als ik me niet vergis, in 1954 al met u besproken - is het overhandigen van een staf en enkele metalen bladen. Hierop bevinden zich reeksen van meetkundige symbolen en formules, waar deze binnen het zonnestelsel ongeveer gelijk zijn. Weliswaar zijn de getallenreeksen anders, maar uitgaande van de grondwaarden kan men komen tot een vergelijking. Ik meen daarbij te mogen vermelden - iets, wat naar ik meen nog niet was meegedeeld - dat men er nog niet in is geslaagd de werkelijke betekenis van al deze formules te doorgronden. Dat deze in zichzelf een waarschuwing inhouden tegen een overmatige radioactiviteit is waar. Maar aangezien dit nog niet ter kennis is gekomen, waar men het nog niet voldoende ontcijferd heeft, zou m.i. hetgeen in de tweede vraag werd gesteld dus wel wat overdreven zijn.

Een voorkomen van een H-bom-oorlog ..... Kijkt u eens, een werkelijke H-bom-oorlog zal deze wereld niet alleen een vernietiging van het menselijk ras en misschien van de aarde zelf kunnen betekenen, maar zij zou vooral voor elke nederzetting binnen het zonnestelsel een groot gevaar kunnen betekenen. Voor elk volk. Het is heel logisch, wanneer u even nagaat, wat er door een H-bom kàn gebeuren. Ofschoon er in de aardkorst ongetwijfeld vele remmingselementen aanwezig zijn, zou een verhoogde radioactiviteit kunnen leiden tot een doordringen tot de eigenlijke aardkern. En deze aardkern bestaat uit stoffen, die niet geheel de samenstelling hebben, die u aan de elementen toekent.

Wij vinden daar o.a. samenstellingen van kernen met proton en antiproton, terwijl in plaats van omloopbanen van elektronen o.a. neutrino's in de omloopbanen voorkomen, samen met enkele andere kleine delen. Deze materie - u zou ze van menselijk standpunt uit negatieve materie kunnen noemen - heeft de eigenaardigheid, dat zij, zodra zij zich verbinden kan met andere materie, een soort explosief effect teweegbrengt. De aarde zou dus in zeer korte tijd tot nova worden.

Op zichzelf zou dit al erg gevaarlijk zijn voor Mars en Venus zeker, waarschijnlijk ook nog voor alle andere planeten tot Saturnus. Maar ook de zon zelf is niet zeer stabiel. In haar vinden wij ook deze hoogst actieve, sterk gecomprimeerde materie, die naar de oppervlakte komende juist daar het aanzijn geeft aan deze vloeiende atmosfeer, die nu eenmaal rond de zon bestaat. De uitschietende vlammen, die wij in de protuberansen kunnen waarnemen, wijzen ons er op, dat explosies van de soort, die wij op aarde dan vrezen bij atoombom-gevaar, H-bom-gevaar speciaal, en zelfs nog een nieuwere bom, op de zon regelmatig optreden. Maar wanneer nu die aarde tot nova wordt, dan betekent dit een zodanige straling op de zon, dat haar materieel evenwicht wordt verbroken. En zij is in zichzelf al in een betrekkelijk labiele toestand. Dat zou betekenen, dat dus ook de zon in zeer korte tijd zou kunnen overgaan tot het nova-stadium.

Dit betekent op zijn beurt een - zij het zeer plotselinge en niet langdurende, maar toch felle - uitbreiding van de zonne-atmosfeer tot ver buiten de huidige bekende planeten. Een vlucht voor een dergelijk verschijnsel zou praktisch onmogelijk zijn. Dus aan te nemen, dat inderdaad wezens van andere planeten met zorg en angst de ontwikkeling van de atoombom op aarde volgen, is logisch. Dat men van deze kant zuiver uit nuchter eigenbelang zou willen ingrijpen, zodra een zeker stadium van experimentatie overschreden wordt, is evenzeer logisch. De wijze, waarop dit ingrijpen zou moeten of kunnen gebeuren, is natuurlijk iets, waarover men zeer veel speculaties kan opstellen, maar eigenlijk toch m.i. niet met zekerheid iets nader kan verklaren.

Hoe ik het atoombom-gevaar en speciaal het H-bom-gevaar op deze wereld zie? Ik ben zo vrij - in tegenstelling met sommige anderen - aan de staatslieden en militairen op aarde een - zij het beperkt - gezond verstand toe te kennen. Althans merendeels. Dat wil dus zeggen, dat men zich ook in die kringen wel degelijk bewust is, dat een aanval, waarbij een bepaalde oppervlakte van de aarde door meer dan een zekere hoeveelheid bommen, een zekere explosiekracht dus, radioactief zou worden, een vernietiging teweeg zou brengen niet slechts voor de vijand maar ook voor henzelf. En ik meen door mijn waarnemingen te hebben kunnen

vaststellen, dat ofschoon we menige generaal de persoonlijke moed niet ontzeggen mogen, de belangrijkheid en ook het zelfbelang van deze heren en vooral van de achter hen staande politici een zeker stellen van de eigen persoonlijkheid of beter misschien een bewaren van de eigen persoonlijkheid ten voordele van het nageslacht toch wel zeer sterk in de lijn van hun gedachten ligt.

Dat houdt in, dat ik een werkelijke aardverniëting om politieke redenen, militair uitgevoerd, niet aanvaardbaar acht. Ik geloof niet dat het zover komt. Ik geloof dit zoveel te sterker, daar men op het ogenblik reeds over andere minder bekende maar daarom niet minder verschrikkelijke wapens beschikt. Wanneer het u interesseert, zal ik er u enkele noemen.

In de eerste plaats kan men - zij het tijdelijk - een bepaald gedeelte van een land of een stad zodanig onderzoeken, dat in dit gebied zelf alles doodvriest. Er kunnen bij dit proces temperaturen voorkomen tot bijna 100 graden onder nul en gelijktijdig een orkaan ontstaan, die alle omringende gebieden wel op z'n minst genomen voor militaire operaties voorlopig onbruikbaar maken.

Men beschikt verder over sabotage- en spionageploegen (van meerdere zijden) die zo nodig in staat zouden zijn met minder kosten en risico kleinere A-explosies te veroorzaken, die de vijand juist in zijn knooppunten treffende hem voldoende lam zouden leggen, om een dan nog enigszins rendabele verovering mogelijk te maken.

En dan is er nog een punt omtrent de moderne oorlog, dat wij zeker niet mogen vergeten. Moge menige oorlog in naam of gedeeltelijk reëel voor een ideaal worden gestreden, op de achtergrond liggen altijd toch ook weer financiën en belangen. Men zal niet zeer geneigd zijn oorlog te gaan voeren, die naast de vernietiging van de tegenstander de onmogelijkheid baten daaruit te verkrijgen meebrengt plus een verarming van eigen land, daling van levensstandaard, enz. Op grond van deze redenen meen ik dan ook, dat voor een oorlog, zeker voor een A- of een H-oorlog niet zo gevreesd behoeft te worden.

Indien u nog verdere argumenten wilt hebben? Zowel de Ver. Staten als Rusland zijn er van op de hoogte, dat elk dezer partijen in ver afgelegen plaatsen emplacementen heeft met geleide raketten, sommige ervan zeer ver en hoogontwikkeld, die zeker de eerste aanval onmiddellijk zouden beantwoorden, zodat - zelfs indien men er in zou slagen van uit de Ver. Staten geheel Rusland of van uit Rusland de gehele Ver. Staten uit te roeien - toch nog de vergeldingswapens ook de eigen vernietiging zeker zouden stellen. Onder deze omstandigheden meen ik, dat men voor een grote atoomoorlog niet behoeft te vrezen. Heb ik daarmee deze vraag voldoende beantwoord? ..... Is er iemand anders, die daar nog commentaar op wenst te geven of vragen over wenst te stellen? ..... Dan hoop ik, dat de beantwoording van vooral deze laatste, misschien niet geheel in het onderwerp passende vraag, voor u een aanleiding is tot ietwat groter optimisme. Volgende vraag.

Vraag: Kunt U verder ingaan op de voortbeweging van de ruimteschepen, in het bijzonder wat betreft de afbuiging van de magnetische krachtlijnen?

Antwoord: Ja, ik zou dat kunnen proberen, ofschoon dit onderwerp tamelijk technisch is. Stel, dat ik in staat ben om elk magnetisch veld te breken in een spiegel, zoals ik licht spiegel. Stel verder, dat ik twee spiegels bezit, waarbij ik dus dezelfde lichtbundels door elkaar kan werpen, zodat er een punt ontstaat, waar ze zich kruisen. Indien wij dit nu doen t.o.v. magnetische spiegels, dan zullen wij ons eerst moeten realiseren, dat de magnetische spiegel uit een zeer hoogfrequent veld bestaat, dat t.o.v. een normaal, lager frequent magnetisch veld een zekere reflecterende eigenschap heeft. Ik zeg "een zekere" omdat de doorlating altijd nog ongeveer 70% bedraagt.

Stel twee van deze spiegels zodanig op, dat magnetische veldlijnen elkaar beroeren, dan ontbindt hier op dit punt het magnetisch veld zichzelf in energie. De eigenschap van het magnetisme om elke oorzaak van zijn ontstaan te bevorderen en de bestaande toestand zolang mogelijk te handhaven - vooral bij elektromagnetische velden is dit ook op aarde sterk kenbaar - brengt weer met zich mede, dat een automatisch verzet (verstelling?) van het magnetisch veld een vervloeiing daarvan veroorzaakt. Deze afbuiging van veldlijnen is voldoende om de energie te wekken, die een onmiddellijke stuwning betekent. Deze stuwning

kan het best vergeleken worden met lichtdruk, dus de druk van licht op een oppervlak, maar dan op een zodanig kosmisch enorme schaal, dat een massa van meerdere tonnen wordt weggeslingerd alsof het een stofje is.

Houdt u dan verder rekening met het feit, dat het mogelijk is door verstelling van deze spiegels het brandpunt te wijzigen, dan zult u zich ook al weer realiseren, dat we hierdoor een mogelijkheid hebben om ook onze richtingen te wijzigen. Want de stuwings zal altijd recht zijn. Maar wanneer ik een voorwerp heb, dat zich in déze richting beweegt en ik raak het onder een hoek, dan zal het zich automatisch van de druk afwenden. Zo krijg ik een wendbaarheid, die zeer groot is.

Magnetische velden en stralingsvelden van lagere frequentie en lagere intensiteit zijn praktisch door de gehele ruimte aanwezig. Bijzonder sterk echter treden ze op in de nabijheid van planeten en sterren. Het is begrijpelijk, dat hier dit proces met grote voorzichtigheid moet worden gebruikt.

Verder zal duidelijk zijn, dat men gebruik kan maken van elektrische verschijnselen en door de wisseling - het doorlopen a.h.w. van een magnetisch veld met grote snelheid, de wisseling van de krachtlijnen en hun intensiteit, een wisseling, die door de aandrijving voortdurend mede bepaald wordt - zeer grote elektrische energieën zou kunnen opslaan. Deze elektrische energieën kan men echter opslaan in accumulatoren, die geheel verschillen van wat op aarde bekend is. Ja, het best zou ik hier kunnen zeggen: er is sprake van een chemisch compound, een chemische samenstelling, die onder elektrische invloed zijn eigen samenstelling wijzigt, in die toestand houdbaar is, maar samengebracht met een andere chemische stof deze zelfde energie weer afgeeft. Dat is de meest eenvoudige verklaring, die ik kan geven. Hierdoor is men in staat zeer grote elektrische ladingen te wekken in en rond het eigen voertuig en kan men ook hierdoor nog weer een zekere aandrijving tot stand brengen.

Ik hoop, dat dit korte betoog voor u voldoende is. U zult begrijpen, dat in dit gezelschap ingaan op de technische en de mathematische waarden, die in deze aandrijving verwerkt zijn, voor de meesten zo onbegrijpelijk zou worden, dat zij ófwel in hun stoelen in slaap zouden vallen - iets wat ik zou betreuren, ook al door het mogelijk daarbij ontstaande neusgerucht - terwijl anderzijds voor de enkeling, die het zou volgen, hier toch nog de moeilijkheid zou ontstaan zich dit onmiddellijk te realiseren en voor te stellen.

Wanneer ik ooit eens de gelegenheid zou krijgen om over dit onderwerp wat nader te spreken met zuiver deskundigen, dan zouden we daar misschien wat verder op in kunnen gaan. Maar althans op het ogenblik mag ik toch niet alles vertellen, omdat het mij natuurlijk niet is toegestaan de technologie van de wereld plotseling met een grote sprong omhoog te helpen. De gevolgen daarvan zouden onvoorstelbaar kunnen zijn. Geen vragen meer hierover?

Vraag: Waarom hebben de ruimteschepen de vorm, die ze hebben en waarom b.v. geen spitse vorm?

Antwoord: Een spitse vorm heeft alleen zin wanneer wij, rekening houdend met aerodynamische wetten, onder een bepaalde hoek of met een zekere snelheid een atmosfeer willen doorkruisen. Maar zoals u begrijpt is een ruimtevaartuig in de eerste plaats bestemd voor een vervoer buiten de atmosfeer. Dat wil zeggen, dat men hier de vorm zal nemen, die een zo groot mogelijk rendement aan ruimte inhoudt. En dat zou desnoods nog een andere dan de bol of sferische vorm kunnen zijn, maar waar zij zich ook moeten bewegen in atmosferen als die van de aarde, zal de vorm zodanig nog aangepast moeten zijn aan de wetten der aerodynamiek, dus aan het zich bewegen binnen de lucht en het verminderen van weerstand daarbij, dat praktisch gesproken kan worden over een kiezen van een gemiddelde. Een sferoïde vorm, die enerzijds een zo gunstig mogelijke opstelling van machines (aandrijvingsmiddelen is eigenlijk een betere term) plus waarnemingsmiddelen toelaat; anderzijds een zo groot mogelijk comfort en zekerheid biedt voor de piloot en voor degenen, die er mee reizen; in de derde plaats door zijn vorm geschikt is zowel voor verplaatsing binnen een atmosfeer als in de ruimte, waarbij wij in de ruimte natuurlijk rekening moeten houden met de zeer sterke drukverschillen tussen het binnen en buiten van het voertuig ontstaande; deze redenen hebben gezamenlijk geleid tot het ontstaan van verschillende voertuigvormen,

die - naarmate zij bestemd zijn voor het afdalen op een planeet, het mogelijk afdalen op een planeet of het voortdurend in de ruimte vertoeven - verschillend zijn.

Degene, die voor voortdurend in de ruimte vertoeven geschikt en bestemd zijn, hebben heel vaak zelfs een voor u wat vreemde vorm. We noemen dat een z.g. banaan. Bij deze banaan zijn nl. de aandrijvingsmiddelen buiten de middellijn van beweging gemonteerd, zodat u daar een langwerpige voertuig krijgt, bestaande uit verschillende bollen, die elk voor zich een aparte functie hebben en vaak zelfs qua luchtdruk en atmosfeer verschillen; met daarnaast een kleine cilinder, waarin de aandrijvingsmiddelen zijn geplaatst.

Dan kennen we verder de z.g. sigaar, die iets doet denken aan een lijvige zeppelin. Alleen valt hierbij op, dat het model dan enigszins toelopende is. Dus aan het ene einde is het wat kleiner dan aan het andere. Het grootste einde draagt hier dan ook weer over het algemeen de ruimte, waar men o.a. hydroponische cultures heeft en dergelijke. De middenruimten zijn hoofdzakelijk voor bewoning geschikt. Daarachter vinden we een soort bagageruimte en de aandrijving. Een dergelijk voertuig kan zich onder omstandigheden binnen een atmosfeer bewegen, maar is toch zodanig fragiel binnen een atmosfeer, dat men het er liever niet binnen gebruikt.

Dan kennen we verder de kleinere vormen, de sferoïde vorm, die ons doet denken aan een ei. Dit voertuig is bestemd voor verkeer binnen en buiten een atmosfeer en draagt dan in zijn constructie ook alle mogelijkheden voor een spoedige verplaatsing binnen de atmosfeer.

En dan kennen we nog de speciale waarnemingsvoertuigen. En deze komen dan het meest overeen met de door u zo vaak - zij het ook gedeeltelijk vervalst - geziene beelden van publicaties. Ja, de vliegende schotels dan, excuseert u me; mijn zinsbouw raakt in de knoop.

Deze vliegende schotels zou u het best kunnen beschrijven als het bovenste gedeelte van een bol, met daarin gemonteerd een tweede, kleinere bol, die rust op een cilinder. Dus u krijgt hier zo'n ..... denkt u maar aan een kwal. Het is misschien geen mooi voorbeeld. Zó toelopend met hierin een bol, de eigenlijke cabine. Daaronder een cilinder, die drukapparatuur bevat, en verder de mogelijkheid biedt om te landen en te starten zonder grote schade te veroorzaken. In sommige gevallen rust een dergelijk voertuig nog op gemagnetiseerde kogels, die door gebruik van het veld gebruikt kunnen worden als wielen. Nu, dan heeft u zo'n klein beetje een overzicht gehad van de verschillende vormen.

Vraag: Mag ik vragen naar het materiaal van de vliegende schotels?

Antwoord: Ik geloof niet dat dat bekend is.

Vraag: Is het van materiaal, dat ook op de aarde voorkomt?

Antwoord: Verschillende dingen wel. We vinden er mytalleen (?) in. We vinden er koper en iets, wat op een bronslegering lijkt; en daarnaast vinden we ook titanium in het mengsel. Maar de wijze, waarop het gebonden is met niet-metallieke eigenschappen maakt het toch wel tot iets zeer bijzonders. U zou kunnen zeggen: de buitenhuid althans bestaat uit gepoveriseerde metalen, gebonden met iets, dat we het best nog wel met een plastic kunnen vergelijken. Het is ook een kunststof. Het is geen kunsthars in de werkelijke zin van het woord. Daardoor ontstaan ook de speciale eigenschappen, die men nodig heeft voor deze wijze van voortbeweging.

Vraag: En de uitzettingscoëfficiënt is die ook bekend? Dit in verband met de atmosferische druk en de warmteontwikkeling bij de snelle verplaatsing?

Antwoord: Dat kan ik u op het ogenblik niet precies noemen voor deze stoffen. Ik zou het kunnen nagaan, maar dan vervallen we weer in hetzelfde, wat ik zo-even al gezegd heb, in bijkomstigheden, die voor het grote publiek hier waarschijnlijk minder belangwekkend zijn. Ik hoop dus, dat u mij ten goede wilt houden, dat ik dat achterwege laat.

Vraag: Acht U de veronderstelling juist, dat in andere atmosferen dan de zuurstofatmosfeer, dus methaan- of ammoniakatmosfeer, alleen silicium als equivalent van de aardse koolstof geschikt is om levende wezens uit op te bouwen, of zijn er voor ons nog onbekende andere elementen?

Antwoord: Ja, ik heb tenminste in mijn onderzoekingen hier ook andere samenstellingen aangetroffen. Maar ik weet eigenlijk niet, hoe ik deze aards juist zou moeten benamen. Laten we dus voorlopig maar aannemen, dat het door u gestelde juist is.

Vraag: Is er iets bekend over meenemen door een vliegende schotel van al de inwoners van een Eskimodorp aan het Angikunimeer, plus één dode uit een graf in 1930? Het dorp ligt bij de stad Churchill aan de Hudson baai.

Antwoord: Mij is hierover niets bekend. Maar misschien dat men lectuur van Curwood heeft gelezen in deze vliegende schotel en zo op het idee is gekomen. Ik heb er echter niets van ontdekt.

Vraag: Hoe ver moet men wegblijven van een in beweging zijnde vliegende schotel - mocht men er één in zijn nabijheid krijgen - om geen schadelijke invloeden te ondergaan?

Antwoord: Nou, dat ligt er aan, hoe snel u zich beweegt en hoe snel die vliegende schotel zich beweegt. Maar aannemende, dat de vliegende schotel zich niet sneller beweegt dan een voetganger en u zelf ook geen grotere snelheid heeft, dan is een afstand van 20 tot 30 meter voldoende. Bij een rustende vliegende schotel is dit volledig afhankelijk van de wijze, waarop een verdedigend veld eventueel gegenereerd wordt. Maar in normale omstandigheden zal daar een afstand van 2 meter al voldoende zijn. Een vliegende schotel, die zich op volle snelheid echter beweegt binnen uw aardatmosfeer, laten we zeggen met een snelheid, die tussen de 2000 en 4000 km per uur zou liggen, die zou rond zich waarschijnlijk een veld hebben, dat 60 tot 70 meter vanaf de buitenhuid strekt en als zodanig zou het dus daar ook alweer gevaarlijk zijn om dit veld te beroeren. Ik hoop, dat het voldoende is. Overigens ter geruststelling, ik neem niet aan, dat één uwer in de gelegenheid zal komen om van deze gegevens gebruik te maken.

Vraag: Zijn die z.g. Maan-, Mars-, Venus- of andere planeetbewoners sterfelijke mensen? En komen die ook in uw sferen terecht na hun overgang?

Antwoord: In de eerste plaats: sterfelijk zijn ze zeker en mensen noemen zij zichzelf. Want eigenaardig genoeg is het equivalent van uw woord "mens" op elk heersend ras van toepassing. Het onderscheidt nl. het denkende van het niet-denkende. Sterfelijk zijn zij wel degelijk. Zij gaan dus over.

Wanneer u zegt: "Komen zij ook in uw sferen terecht?" dan wordt dit een vraag, die een zeer uitvoerig antwoord zou vergen om dit geheel duidelijk te maken. Kort gezegd: Onze sferen bestaan in de eerste plaats uit een bewustzijnstoestand. In deze bewustzijnstoestand speelt zowel ons innerlijk vermogen tot aanvaarden en kennen een rol, als de impulsen, die van buiten tot ons doordringen. Het is dus aannemelijk, dat velen van hen zich in onze sferen zullen bewegen, maar - waar hun denkbeelden volkomen aan ons vreemd zijn - door ons niet worden erkend. In enkele gevallen is het ons wel bekend, dat wezens, die op een andere planeet geleefd hebben - niet noodzakelijkerwijze binnen dit zonnestelsel zelfs - met onze sferen en personen binnen onze sferen in contact zijn.

In de praktijk meen ik dus te mogen stellen, dat een bewustzijnsbereik gedeeld wordt door ons allen, waarbij het verschil in planeet meestal eigen belangstelling en eigen wereldvisie zo sterk bepalen, dat aanraking hoofdzakelijk tussen de specialisten (dus met een speciaal interessegebied) plaats vindt, maar niet algemeen binnen de sferen. Is dit voldoende beantwoord?

Vraag: De schriftelijke vragen zijn uitgeput. Zijn er misschien nog vragen uit de zaal?

Vraag: Mag ik nog even terugkomen op een vraag die zo even al gesteld en beantwoord is, nl. dat silicium eventuele vervanging zou zijn voor koolstof in een methaan- of ammoniak-atmosfeer. (De rest van de vraag was door te grote afstand van de microfoon niet meer te verstaan; de vraag ging vermoedelijk over een nadere duiding van meerdere elementen.)

Antwoord: Ik kan het proberen. Kijkt u eens, de vorming van elementen is het resultaat van een afgifte van energie. Dat wil dus zeggen, dat een element eigenlijk ontstaat door de binding van kleinste delen, wanneer hun eigen bewegingsenergie vermindert en ze zo in vaste verhouding t.o.v. elkaar komen te staan. Dat zal voor u acceptabel zijn. Naarmate deze samenhang meer of minder stabiel is, krijgen wij blijvende of vervallende elementen. Nu is echter een reeks van elementen mogelijk, waarbij niet de gebruikelijke en door u gekende delen (of misschien dat sommige al door u zo langzamerhand toch ook wel verondersteld worden) de hoofdtoon voeren, de hoofdrol spelen. Ofschoon zij qua atoomgewicht volledig gelijk kunnen zijn aan een element op aarde, is het gedrag en zijn dus de eigenschappen van zo'n element andere. Ook worden andere verbindingen aangegaan, enz.

Wanneer ik er u verder op mag wijzen, dat één aards element zelfs reeds in 5 tot 10 verschillende vormen, elk met een bepaalde graad van radioactiviteit, een bepaalde onderlinge verhouding kan voorkomen, van volledig stabiel tot zeer onstabiel, zult u het met mij eens zijn, dat er dus in de ruimte ongetwijfeld vele elementen moeten bestaan, die thans niet op aarde gekend zijn of - zo men al begint te denken over hun bestaan - theoretisch misschien wel gevormd zouden kunnen worden maar nog niet gevormd zijn.

Wanneer wij verder afgaan op het feit, dat druk plus bewegingsintensiteit een samenwerking vormen voor atoomvorming, zal het u duidelijk zijn, dat daar, waar een zeer hoge druk en een zeer hoge temperatuur optreedt, betrekkelijk onstabiele elementen van een zeer hoog atoomgewicht kunnen ontstaan. Dat gaat tot bijna 800 toe, voor zover mij bekend. Dus heel wat zwaarder dan men tot nog toe kent op aarde. Ik meen, dat men hier op aarde net aan 249 is gekomen.

Dan zou ik verder nog kunnen opmerken, dat deze elementen dus ook in samenvoegingen voorkomen, die op aarde niet bekend zijn. Zodat ook vele moleculairstructuren bestaan in de ruimte, andere sterren, andere planeten, die hier op aarde niet of niet zo voorkomen. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Wat is naar uw mening dan de reden, dat de bewoners van andere planeten tot onze aarde komen? Zou u ons dat nog kunnen vertellen?

Antwoord: Ik meen, dat ik veronderstellenderwijze deze beweegredenen reeds in mijn eerste betoog had weergegeven. Kort herhalende: Wanneer deze wezens een bepaalde hoge ethiek en hoge moraal kennen, zouden zij - tijdelijk afgesloten van verkeer met hun gelijken - ongetwijfeld trachten om het groeiende bewustzijn op aarde te bevorderen. Dit zijnde voor hen gelijktijdig een bezigheid, een soort afleiding dus, en op den duur - door een zekere gehechtheid misschien - een taak. Daarnaast heb ik u gewezen op het feit, dat een ingrijpen, waar atoomgevaar ontstaat, logisch is, alleen reeds uit een drang tot zelfbehoud in alle wezens binnen het zonnestelsel.

Reactie: Dank U wel.

Antwoord: Tot uw dienst. Zijn er nog meer vragen, vrienden?

Vraag: Is er een idee van de afmeting en het gewicht van een vliegende schotel en de voortstuwings-elementen? En waarom is in Amerika, toen er contact ontstaan is, geen fotografische opname ervan gemaakt? Of zijn die gemaakt?

Antwoord: Deze contacten vinden plaats - zoals u zich misschien zult realiseren - op ogenblikken, dat de mens er niet zozeer op rekent. En het zou een sterk toeval zijn, wanneer hij op deze ogenblikken dus over fotografisch materiaal beschikte. Verder zult u er ook rekening mee moeten houden, dat - aannemende de suggestieve kracht en autoriteit, die van deze wezens uitgaan - een werkelijke fotografie niet buiten hun wil genomen kan worden. Dus dat t.o.v. het fotograferen.

Wat betreft de gewichten van vliegende schotels lijkt me dit zeer moeilijk te definiëren, aangezien ze - zoals reeds gezegd - gebruik maken van een veld, dat dus het eigen gewicht van de schotel in zijn vorm en activiteit wel zeer terug doet vallen. Maar aannemende dus, dat dit veld niet aanwezig is, zou ik het gewicht van het ruwe materiaal van de kleinste schotel

ongeveer schatten op 150 pond, van het grootste ruimtevoertuig, dat wij kennen, op ongeveer 700 ton.

De afmetingen zijn zeer verschillend. De kleinste schoteldoorsnee, mij bekend, bedraagt ongeveer 1½ meter; het grootste ruimtevoertuig, mij bekend heeft een lengte van 1200 meter en een doorsnee van ruim 450 meter. Dat klinkt u misschien zeer fantastisch, maar wanneer u zich realiseert, dat in de ruimte buiten op structurele spanningen niet gerekend hoeft te worden, tenzij in versnellingen, en dat deze spanningen door het georigineerde veld, dat voor de versnelling aansprakelijk is worden opgevangen, zal het u duidelijk zijn, dat men dergelijke grote structuren kan maken. En wat meer is, dat juist een dergelijke grote structuur de gelegenheid geeft om een complete gemeenschap er in te laten wonen met alle daarvoor noodzakelijke dingen.

Ik sprak zo-even ook over hydroponische cultures. Men heeft zich misschien niet gerealiseerd, wat ik hiermee bedoelde. Ik bedoelde hiermee een landbouw, die bedreven wordt zonder aarde, door het toevoegen aan de wortels van planten van de juiste voedingsstoffen. Dit bevordert tevens de omzettingscyclus, waardoor zuurstof regelmatig beschikbaar blijft. Zo zijn er andere van die punten. Ik geloof dus, dat ik de afmetingen ook duidelijk heb gemaakt. Vooral het verschil er in. Zijn er nog meer vragen, vrienden?

Vraag: U hebt gesproken over wezens (mensen) van andere planeten, die op technisch terrein aanmerkelijk hoger staan dan de aardmensen. Zijn er daarentegen ook nog mensen op andere planeten, die technisch lager staan dan de aardbewoners en worden die door deze hoger ontwikkelde wezens vooruit geholpen ?

Antwoord: Waar dit noodzakelijk is wel. Per slot van rekening loopt het bewustzijn dat wij mens noemen, in zijn vormen van supraap tot de supermens. En dat wil dus zeggen, dat elke soort van bewustzijn in het Al bestaat; dat elke fase van ontwikkeling er kenbaar en te vinden is. Maar een ingrijpen daarin is niet zeer verantwoord en zal dan ook niet geschieden, tenzij om deze wezens met hun eigen middelen en bewustzijn een vooruitgang mogelijk te maken. Wie een aap een auto geeft, veroorzaakt verkeersongelukken. Dat blijkt de laatste tijd geloof ik ook al uit uw kranten. Maar wie een aap leert een steen te werpen en een knuppel te hanteren, geeft hem de mogelijkheid om zich zelf te handhaven tegen krachtiger en gevaarlijker dieren en zo dus zijn eigen bewustzijn verder te ontwikkelen. Het is dus begrijpelijk, dat - zo men al ingrijpt - de gaven, die gegeven worden van uit uw standpunt ongetwijfeld zeer klein zijn. Maar iets doet men over het algemeen wel, wanneer dit mogelijk is. En mogelijk is dit alleen, wanneer de bewustzijnsvorm zozeer verwant is - zij het dan primitief - dat denkwijzen en leefwijzen althans oppervlakkig begrepen kunnen worden.

Vraag: En komt deze minder ontwikkelde mens ..... (verder onverstaanbaar)

Antwoord: Mensen, ook gezegd voor niet-humanoïde wezens met een persoonlijk bewustzijn, dan komen er ook binnen dit zonnestelsel dergelijke wezens voor.

Vraag: U hebt gezegd, dat wanneer het niet gewenst wordt door een vliegende schotel geleider, dat er gefotografeerd wordt, dat er dan ook niet gefotografeerd wordt. Maar we hebben onlangs een boek toegezonden gekregen, dat Allingham uit Engeland overtuigd is een vliegende schotel gezien te hebben in de buurt van Schotland en met toestemming van de geleider, die van Mars zou gekomen zijn, het gefotografeerd heeft en die foto's zijn inderdaad in dat boek verschenen. Is er een algemene weerstand om schotels te fotograferen, of is het deze Allingham werkelijk gelukt? Men schrijft altijd over trucs van de foto's in de verschillende boeken. Wat zijn ze nu werkelijk waard? Worden we daarmee bedrogen?

Antwoord: Met heel veel van die foto's bent u ongetwijfeld bedrogen. Het spijt me, dat ik dat moet opmerken, maar dit is feitelijk waar. Wanneer de foto inderdaad gemaakt zou moeten zijn van een voerder daarvan, dan zouden verschillende delen van zijn uiterlijk toch voor de doorsnee-mens wat afstotend werken. Ik neem dus niet aan, dat er sprake is van een werkelijke foto.

Maar u zult ongetwijfeld bekend zijn met het verschijnsel, dat men alleen al door warmtebeïnvloeding b.v. op een fotografische plaat een - zij het vaag - beeld kan krijgen. Misschien zult u ook gehoord hebben, dat zekere emulsies (men kan dat o.a. met een zilverbromide-emulsie doen) zeer sterk vatbaar zijn voor telepathische invloeden, dus gedachteconcentraties. Wanneer die toestemming gegeven is, ben ik er van overtuigd dat niet het werkelijke beeld werd gefotografeerd, maar het beeld, dat men wenste te doen verschijnen op deze plaat. In feite zou dus deze foto niet de waarheid bevatten.

Vraag: De vliegende-schotel-bestuurder had het inderdaad liever niet. Hebben ze daar bezwaren tegen?

Antwoord: Daar hebben ze bezwaren tegen, ja. Ik zou het misschien nog duidelijker kunnen maken, wanneer ik u dit vertel: Heeft u wel eens meegemaakt iemand, die zeer lelijk was en zeer goedhartig? Dan worden zijn gaven soms om zijn lelijkheid verworpen. De mensen hebben hun eigen opvattingen van mooi en niet mooi. Ook al zeer verschillend, nietwaar? Denkt u maar b.v. aan de schoonheid van een negervrouw, die vetgemest moet worden en uw opvatting van slankheid, waaraan vele kapitalen jaarlijks geofferd worden om deze slankheid te behouden in het Westen. Dus stelt u zich nu eens voor, dat iemand, die in zijn eigen wereld mooi is, op uw wereld komt, en zozeer verschilt, dat u hem afzichtelijk lelijk vindt, terwijl hij goede bedoelingen heeft. Is het dan niet meer dan redelijk en logisch, dat hij zich niet laat fotograferen? En dat hij zorgt, dat zijn eigen beeld niet bekend wordt, voordat allereerst het contact met de aarde door middel van bedoelingen, van gezamenlijke werking en hulp zo ver is gekomen, dat men voorzichtig en langzaam aan beelden kan laten verschijnen, die de werkelijkheid iets meer benaderen en dat men zo de mensheid gewent? Dat is toch logisch?

Vraag: Ja, maar die vliegende schotel zelf is toch ook gefotografeerd? Dat hebben wij tenminste aangenomen.

Antwoord: Inderdaad. De vliegende schotels zijn ook te fotograferen. In de eerste plaats, wanneer zij in beweging zijn en men zou op het juiste ogenblik afknippen, dan zou ongetwijfeld alleen reeds door de schijnsels de buitenste lijn kenbaar worden. Zou men dit verder doen, terwijl zo'n schotel op dat ogenblik zich zeer vertraagt, dan kan zelfs van een redelijk scherpe opname gesproken worden. Maar wanneer een schotel in rust is en niet gezien wenst te worden, dan wordt hij ook niet gezien, gelooft u dat. Alleen wanneer er een defect is, een mankement, waarbij ook nog de belangstelling van de inzittenden zozeer door de schotel zelf wordt getrokken, dat ze onachtzaam zijn, zal een toevallige waarneming en ook dus een vastleggen, fotografisch op de plaat mogelijk zijn, terwijl de schotel op aarde rust.

Vraag: De schotel stond inderdaad korte tijd op de grond. Er was een deur, waar iemand uitkwam en toestemming gaf om te fotograferen. En nu vinden we het natuurlijk niet prettig om bedrogen te worden; daarom ben ik zo vrij u dit te vragen.

Antwoord: Ach, kijkt u eens. Ik heb geprobeerd in het begin van deze avond te betogen, dat uw belangstelling voor vliegende schotels, ruimtevaart en dergelijke, psychologische oorzaken vindt in de grondslag van het gehele menselijke ras. Als kind heeft u in sprookjes geloofd en in Sinterklaas. Wanneer u geloven wilt in de vliegende-schotel-mens, zoals die op het ogenblik populair wordt voorgesteld en beschreven; wanneer u wilt geloven in de oplossingen, die men u op veelal pseudoweten-schappelijke wijze populair geeft, dan mag u dat ongetwijfeld doen. Vooral, omdat u waarschijnlijk voorlopig toch niet met deze wezens in contact komt. Ook mijn betoog mag u dus rustig terzijde leggen, wanneer u dit wilt. Maar u moet één ding onthouden: Er is op het ogenblik met deze belangstelling - uw opkomst zelf zou het hier al kunnen bewijzen - een mogelijkheid tot zodanig rijke verdienste, dat ongetwijfeld menig goed fantast er toe komt zijn fantasie voor waarheid uit te geven, gezien de revenuen, die hieruit voortvloeien.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik dit zo naar voren breng. Maar dit is de verklaring voor een groot gedeelte van het bedrog, dat er op dit gebied ook ongetwijfeld - zoals op velerlei ander gebied - bestaat. Men maakt het zodanig attractief, men beloont het zo rijkelijk, dat zelfs een eerlijk mens soms in de verleiding komt een ietsje minder eerlijk te zijn. Zoals u,

wanneer u het belastingbiljet invult misschien, of wanneer u toevallig een paar dubbeltjes vindt. Die zijn toch de moeite niet waard.

Vraag: (Een geheel onverstaanbare opmerking.)

Antwoord: Dan bent u ongetwijfeld, indien ik mij mag baseren op de gedachtestromen, op aarde daaromtrent waargenomen, een zeer gelukkig mens. Zijn er nog meer vragen aangaande dit onderwerp, vrienden?

Vraag: Ja, ik zou graag dit willen weten: Hoe moet men zich een voorstelling maken van die nederzettingen? Ze moeten toch ergens van leven?

Antwoord: Wanneer u zich realiseert, dat het met betrekkelijk weinig middelen mogelijk is zelfs midden op de oceaan of midden in een woestijn te leven, indien men over voldoende technische middelen beschikt en uit zijn omgeving zich dan voeden kan, zult u begrijpen, dat deze nederzettingen zich aangepast hebben aan hun omgeving en over het algemeen gedeeltelijk hun eigen planten telen onder bijzondere condities, terwijl ze daarnaast van al hetgeen hun omgeving oplevert wel degelijk gebruik maken. U zou dus kunnen zeggen: Zij zijn niet afhankelijk van de moederschepen, kunnen zeer lange tijd zonder enige aanvulling leven; en indien ze wetenschappelijk in staat zijn door kruisingen voortdurend hun gewassen op peil te houden, zullen zij ongetwijfeld ook eeuwen lang kunnen voortbestaan zonder dat er ook maar iemand naar om hoeft te kijken. Is dit voldoende?

Reactie: Ja, maar ze hebben toch ook een bodem nodig, een planeet of zo iets?

Antwoord: Wel, ze leven b.v. op Mars, b.v. op Venus.

Vraag: (Een onverstaanbare vraag.)

Antwoord: Dat zijn geen nederzettingen. Daar heb ik niet over gesproken. Dat heeft u misverstaan. Maar ik heb wel gesproken over ruimtevaartuigen; die kunnen - wanneer dat noodzakelijk is - gestatio-neerd worden dus b.v. tussen aarde en Mars, tussen aarde en Venus. Men kan ook b.v. op de maan een nederzetting maken tijdelijk, indien men dat wil. Daar zal men dan ook waarschijnlijk zo'n voertuig voor gebruiken, omdat het tegen hitte en kou zeer bestand is. Maar men zal over het algemeen niet graag op de maan gaan zitten, net zo min als men graag in de ruimte blijft. Namelijk hoe dichter je bij de zon komt, hoe groter de hoeveelheid kleine meteorieten, die wordt aangetrokken; dus van die kleine steentjes, die door de ruimte suizen met een snelheid en een doorslagkracht, waar menige geweerkogel jaloers op kan zijn. En dan spreek ik nog niet over het kosmisch stof, dat veel kleiner is, maar toch zelfs de hardste materialen kan aantasten. Het is dus steeds noodzakelijk zich daar, door een veld althans, enigszins te beschermen tegen - laat ik zeggen: dit ongedierte van de ruimte. Dat zal wel de beste uitdrukking zijn, die ik er voor weet. U zult dus begrijpen, dat men dat niet bij voorkeur doet en alleen, wanneer het noodzakelijk is.

Vraag: Wordt daar klaar gemaakt wat men doet voor de opheffing van de aarde? Is dat het doel van de vliegende schotels?

Antwoord: Nee. Zij zal er ongetwijfeld mede toe leiden, dat de mensheid. meer bewust en dus ook beter wordt. Maar de bedoeling van de vliegende schotel moeten we toch zoeken in de eigenlijke beweegredenen van de bestuurders daarvan. En die zijn niet in de eerste plaats gericht op het bevorderen van uw welzijn, maar op het leven en het bevorderen van hun eigen welzijn, zoals zij dit bezien. Dat daarbij een verantwoordelijkheid tegenover u soms wordt opgenomen, die u tegenover hen - van uit uw huidig bewustzijn - niet zou nemen, is een kwestie, die natuurlijk bestaat. Maar ik zou toch niet willen zeggen, dat het de bedoeling van de vliegende schotels is, de aarde bewust te maken of op te heffen. Ik zou willen zeggen, dat hier een natuurlijke uitwisseling is, waarbij eigen instelling en moraal (van een ander ras dus) ten gunste heeft gewerkt, meerdere malen reeds, van het menselijk ras.

Vraag: Bestaan er dan geestelijke vliegende schotels en aardse vliegende schotels, opdat ze in de stof veranderen en vergeestelijken? Hoe ziet u dat?

Antwoord: Nou, zover mij bekend hebben ze bij ons geen vliegende schotels nodig, omdat je zonder dat er sneller en beter komt. Ja, dat is niet spottend bedoeld, begrijpt u mij goed. Ik zou zeggen, bekijkt u het zó:

Geestelijke krachten kunnen zich manifesteren op elke planeet in een volledig aangepaste vorm, zonder - indien zij dat willen - daar opgemerkt te worden. Zij zouden zich dus zeker niet bedienen van vliegende schotels.

Wat echter aanleiding kan zijn voor deze vraag, zou misschien het feit zijn, dat bij bepaalde veldfrequenties de vliegende schotel niet zichtbaar kan zijn. Maar zover mij bekend geschiedt dit nooit binnen de aardatmosfeer. U ziet, ik zoek naar een verklaring van hetgeen u vraagt.

Wanneer wij spreken over een geestelijke leiding voor deze wereld, ben ik het onmiddellijk met u eens. Wanneer wij verdergaande zeggen, dat daarboven grotere geestelijke krachten staan, die meerdere planeten, ja een heel Melkwegstelsel misschien, beheersen en regeren, dan ben ik het ook met u eens. Maar het lijkt mij niet juist om de stoffelijke verschijnselen binnen een reeks van die werelden te vereenzelvigen met die geestelijke krachten. Indien men zich realiseert, dat de geest krachtens haar wezen overal aanwezig kan zijn, waar zij dit wenst; dat zij, indien zij sterk genoeg is, zich overal uit fijnstoffelijke materie en zelfs zo nodig uit grofstoffelijke materie voertuigen kan bouwen, voldoende voor haar eigen bedoeling, dan wordt het hanteren van een voertuig als een vliegende schotel een paskwil. Dus geen geestelijke vliegende schotels. Ofschoon zeer zeker entiteiten uit de geest, die het met u zo goed, zo niet beter menen dan degenen, die de vliegende schotels besturen.

Vraag: Ik heb een vraag, die misschien iets afwijkt van hetgeen u behandelt. De maan, die is steeds met dezelfde zijde naar onze aarde gekeerd. Weet u ons iets te vertellen van de andere zijde van deze maan?

Antwoord: Och, een paar gegevens kan ik u wel verschaffen daarover. Maar ik ben bang, dat ze niet zeer indrukwekkend zijn. Het is nl. een feit, dat de keerzijde van de maan ongeveer even woest en troosteloos is voor het grootste gedeelte als de kant, die u kunt zien. Zij bevat minder eruptiekegels, daarentegen weer meer inslagkegels. De glasachtige lava, die aan deze kant van het maanoppervlak soms kenbaar is, vinden we ook in ruime hoeveelheden aan de andere kant. Dat hier en daar gaswellingen optreden van zeer geringe betekenis en meer aan de keerzijde van de aarde dan aan de naar u toegewende, is een feit. Maar dat kunt u toch pas vaststellen, wanneer u ter plaatse bent geweest, of iemand, die u vertrouwt, een deskundige.

Verder is misschien het enige voor u opvallende, dat zich daar een z.g. noodstation bevindt (we hebben het nu toch gehad over ruimtevaart en vliegende schotels); dat er zich dus een klein station bevindt in de maan grotendeels, want boven is het niet veilig. Dus grotendeels in de maan, waarin dan reservevoorraden, enz. ook zijn opgeslagen. Zodat bij een eventuele stranding men daar dan ook wel het een en ander zou kunnen vinden, dat nodig is om reparaties uit te voeren, enz.

Maar het leven op de maan zelf is zeer moeilijk. En zoals u begrijpt, waar u niet kunt leven, leven ook geen wezens van uw geaardheid. Dat enkele lagere vormen, die we leven zouden kunnen noemen, op de maan nog bestaan, is een feit. Maar dit is zo klein en zo onbelangrijk, dat ik geloof, dat we beter kunnen zeggen: de achterkant van de maan verschilt in haar vorm van de kant naar u toegewend, maar dat is ook ongeveer het enige.

Vraag: Als ik het goed begrepen heb, heeft u zo straks gezegd, dat de kleinste vliegende schotel of bol ongeveer 1½ meter in doorsnee was. Maar nu is er ook eens verklaard op een bijeenkomst, dat die maanbewoners veel groter zijn dan wij mensen. Hoe kunnen die daar dan in?

Antwoord: Die gaan daar zelf niet in. En degenen, die daar eventueel wel in gaan, zijn degenen, die genetisch te voren zijn voorbereid voor deze speciale taken. Want u moet niet vergeten (voor u klinkt dit misschien niet moreel verantwoord), dat een hogerstaand ras er geen bezwaar tegen heeft om een entiteit, die geestelijk een bepaald doel kiest, ook de mogelijkheid te bieden door de nodige veranderingen in de genen te doen plaats vinden, waardoor van zeer verschillende afmetingen wezens kunnen bestaan. En dat verder deze

wezens nog bevoertuigd kunnen zijn op een zodanige wijze, dat ze voor een speciale taak of omgeving in het bijzonder geschikt zijn.

Een dergelijk biologisch veranderen van het menselijk wezen zou op aarde misschien reeds met de huidige middelen en kennis mogelijk zijn, maar aangezien er nog geen noodzaak voor bestaat op het ogenblik en de mens natuurlijk zo vrij mogelijk moet blijven, zou dit op aarde thans niet verantwoord te achten zijn. Daarbij moeten we echter opmerken, dat de incarnerende geest bij deze andere rassen reeds kenbaar en gekend wordt, voordat het lichaam zozeer voltooid is, dat geen verandering en ingreep daarin meer mogelijk is; zodat hier een geestelijke goedkeuring wel degelijk wordt ingewonnen. U ziet, het leven van deze andere rassen verschilt toch wel zeer veel van het uwe. Ik geloof, vrienden, dat we zo langzamerhand door onze vragen heen zijn.

Vraag: Hoe verklaart u eigenlijk, dat het een vernielende werking zou kunnen hebben?

Antwoord: Wat?

Vraag: Er is een verhaal geweest van mensen en vliegtuigen, die te dicht bij kwamen en oplostten. Hoe verklaart u die werking.

Antwoord: Oplossen is niet geheel juist. Maar u moet zich realiseren, dat alle materie, dus ook een mens en ook een vliegtuig, bestaat uit kleinste deeltjes, die gebonden zijn door misschien zeer kleine, maar toch bestaande elektrische en magnetische spanningen en verhoudingen. En nu weet u, wanneer u in een langzaam wisselend veld een snelwisselend veld zou introduceren, u datgene, waardoor het langzaam werkende veld wordt gehandhaafd, volledig vernietigt. Zo zouden we dus kunnen zeggen, dat juist de frequentiewisselingen, die eigen zijn aan deze methode van voortbeweging en dus aan het veld, dat rond het voertuig bestaat, een dergelijke versmelting schijnbaar zouden kunnen doen plaatsvinden. In feite zou dit zijn een ontbinding in zijn kleinste bestanddelen.

Ja, als u het atomisch wilt noemen (het is tegenwoordig op de wereld mode om alles atomisch te noemen, van af een permanent tot een tandenborstel toe), noemt u het rustig atomisch. Maar in feite zou ik hier zeggen: atomisch is niet de juiste uitdrukking, waar de krachten van het atoom zelf worden aangetast. Wanneer u een uitdrukking wilt gebruiken, zegt u: een sterk fluctuerend, energetisch veld met zeer hoge frequentie.

Vrienden, zo langzaam maar zeker komt het ogenblik toch, dat wij van elkaar afscheid moeten nemen. Overweegt u dus nog zeer snel, of u nog een zeer belangrijke vraag heeft te stellen. Bewaart u de onbelangrijke desnoods eens voor een Vrijdagavond of zo. En heeft u geen belangrijke vragen meer? ..... Ik hoor niemand.

Vraag: Op welke planeten in ons zonnestelsel ..... (rest onverstaanbaar).

Antwoord: Onder andere op enkele manen van de grotere planeten. En dan leeft er ook nog een ras op Pluto, dat het menselijke zeer benadert, maar zeker zeer laag ontwikkeld is.

Vrienden, het was mij een waar genoegen om deze avond met u te mogen spreken over dit onderwerp. Mag ik u van mijn kant danken voor de betoonde interesse en de gestelde vragen? Ik hoop, dat u deze avond waardevol gevonden zult hebben. En voor mijzelf heb ik de indruk, dat wij misschien enkele kleine misvattingen uit de weg hebben kunnen ruimen en aan de andere kant u misschien weer een aanleiding hebben gegeven tot een hernieuwd overdenken vanuit een misschien licht gewijzigd standpunt omtrent deze verschijnselen, die het onderwerp uitmaakten.

Vrienden, ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u een goede avond en een prettige huisgang.

N.B. Naschrift van de redactie:

Van de mondeling uit de zaal gestelde vragen konden er ettelijke helaas slechts onvoldoende worden verstaan bij de weergave. Uit de verstaanbare gedeelten is dan naar beste weten een vraag gereconstrueerd, voor welke letterlijke juistheid niet kan worden ingestaan.